

Ds Jaco Zuurmond

21^e zondag na Trinitatis

Ezechiël 18, 1-19

Johannes 4, 46-54

‘Als jullie geen tekenen en wonderen zien, geloven jullie niet!’

Gemeente van de Levende,

Over het wonder gaat het vandaag. En eigenlijk vind ik dat best spannend. Want de vraag of God ‘wonderen’ doet, die kon, hoe goed en fijn we samen ook gemeente zijn, best eens behoorlijk heikel blijken.

Laten we even precies zijn: met een wonder – een goddelijk wonder – bedoel ik dat God de wetten van de natuur kan doorbreken om zijn wil door te zetten. Sinds Newton in 1666 in de boomgaard van zijn moeder een appel zag vallen, weten we dat de zwaartekracht een kosmische natuurwet is, die overal geldt... - maar als God het wil... dan kan het natuurlijk best een keer anders gaan... Als God het wil... dan kan een appel ook opstijgen... dan kan de zon (of de aarde) best even stilstaan, als God het wil... dan springt het stoplicht op het goede moment op groen... dan worden de meest enge ziekteprocessen tot staan gebracht... en kan het zo maar vrede worden... Als God het wil, Deo Volente..., Inshallah, dan trekken zelfs de natuurwetten aan het kortste eind.

En dat is dus best een heikel punt. Want op dit punt gaan de meningen van moderne gelovigen al snel behoorlijk uiteen – terwijl het gelijk raakt aan de kern van wat en hoe wij geloven...

Het ‘wonder’ kan aan de kern raken omdat volgens jou het dáár uiteindelijk om gaat in het christelijk geloof: Dat God wonderen doet. Dat Jezus op aarde wonderen heeft gedaan, en nog steeds doet. Daar valt God ook op aan te spreken. En dat doe ook, in je gebed. We doen in de Ontmoetingskerk niet echt aan ‘gebedsgenezing’... omdat we zo’n genezingsdienst ergens misschien toch wat té ver vinden gaan... maar in jouw binnenkamer is dat gebed om genezing ondertussen best belangrijk. En daarom zijn voor jou ook de wonderverhalen in de Bijbel zo belangrijk. Die je, zo vind je, toch zo letterlijk mogelijk moet proberen te verstaan. Want Jezus dóet wonderen. Daarmee staat en valt in feite jouw geloof.

Maar in deze zelfde gemeente zijn ook mensen die juist helemaal afstand hebben gedaan van een geloof in een bovennatuurlijk wonder. Een wonderverhaal moet je, zo vind jij, als beeldspraak verstaan. Een wonder is niet iets wat de natuurwetten doorbreekt. Een ‘wonder’ zien, dat wijst veel meer op een andere manier van kijken. Als je dwars door alle rottigheid heen ineens de schoonheid van het leven ziet... als je samen, door liefde, toch een weg vindt in een uitzichtloze toestand... als iemand het kwade weet te overwinnen door het goede... dát is een wonder. Een godswonder... En precies dit overdrachtelijke verstaan... dat is voor jou bevrijdend... zo kan jij als modern mens tóch geloven...

Dat zijn, veel te kort door de bocht, twee posities die beide in onze gemeente stevig voorkomen.

Beide posities hebben zeker ook hun eigen zwaktes.

Er is bijvoorbeeld de bekende sceptische vraag bij het geloof in gebedsgenezing...: of God ook geamputeerde ledematen geneest... (En ja, denk daar maar even over na).

En wie dacht in de overdrachtelijke lezing van het wonderverhaal een veilige positie te hebben gevonden... die moet toch maar eens nadenken over de vraag waarom jij wel bidt om vrede, en niet durft te bidden om genezing...[1]

Kortom... het wonder is echt een lastig punt in de moderne gemeente van Christus. En voor we het weten kwetsen we elkaar ook nog, met onze gedachten over het wonder.

En toch gaan we het proberen vanmorgen... iets verder in gesprek over het wonder...

Maar daarbij krijgen we hulp van Nick Vujicic... Een man die geboren werd zonder ledematen.

Eerst maar even kennismaken – een promotiefilmpje...:

[\(Klik hier om de film te bekijken\).](#)

Déze Nick Vujicic was een jaar geleden te gast bij Hour of Power.

Ja, wie had dat gedacht dat ik nog eens een filmpje uit Hour of Power in de kerkdienst zou laten zien... De grote concurrent!!!! Ik weet het maar al te goed.

Tijd voor een korte biecht tussendoor...

Ik kijk met regelmaat naar collega Schuller. En eerlijk gezegd: ik vind 'm vaak geweldig goed. Net als zijn opa is de jonge Schuller een zéér kundig exegeet... En dan lukt het hem ook nog eens om van een zorgvuldige exegeese een werkelijk boeiende en inspirerende preek te maken... En dan een geweldige performance... Op alle drie punten mag ik hopen dat ik wat van hem kan leren.

Hij is natuurlijk de grote concurrent... maar het aardige is ... dat ooit opa Schuller op een mooie zondagmorgen zijn kijkerspubliek er wél op wees dat ze nu wel lekker knus en vooral privé in de woonkamer TV zaten te kijken, maar dat om de hoek vast en zeker een kerk staat... met het dringende advies om daar niet langer voor weg te lopen... hoe moeilijk sámen geloven vaak ook is.

En die oproep van toen hééft gewerkt... En werkt nog steeds, tot op de dag van vandaag.

Goed, Nick Vujicic, de man zonder ledematen, op bezoek bij de NL-versie van Hour of Power. In gesprek met Jan van den Bosch. Over het wonder van zijn leven.

[\(Klik hier om de film te bekijken\).](#)

“Dat wonder kreeg ik niet, maar kan ik nu zijn voor de kleine Daniël” “Ook al krijg je geen wonder, je kunt toch een wonder zijn voor anderen...”

Het is misschien niet helemaal onze geloofstaal... En toch is het bijzonder.

Maar de meest inspirerende zin uit dit interview vind ik... dat wat Nick Vujicic in een bijzin zei: dat hij voor álle zekerheid een paar schoenen in de kast heeft staan... mocht de Lieve Heer toch plannen met hem hebben op dat gebied.

Die combinatie van ontspannen humor én tegelijk volstrekte serieusheid - dat is helemaal óns dilemma van vanmorgen voorbij. Dáárom zijn die wonderverhalen van Jezus zo concreet opgeschreven. Niet opdat wij er nu van een afstandje naar gaan kijken met mooie stellingen als ‘letterlijk gebeurd’ of ‘symboliek’. Nee, die wonderverhalen zijn zo concreet omdat ze ons écht willen raken – even concreet als dat ze zijn opgeschreven. Het wonderverhaal wil zo tastbaar mogelijk wat doen met ons. Dat wij toch maar voor alle zekerheid een paar schoenen in de kast klaarzetten... mocht God plannen met ons hebben op dat gebied. Dat wij met huid en haar, met hart en handen, toch weer gaan geloven in het leven, al is het tegen de grootste klippen op. Dat we weer durven geloven dat leven goed is, zin heeft - dat tot in het uiterste leven léven wil zijn, mag zijn, kan zijn, zal zijn. Dat is waar het Evangelie van vandaag – ‘je zoon leeft’ - op uit is...

“Jullie móeten blijven hopen op een wonder”... zo sprak de nicht, toen de familie het vreselijke nieuws ontvangen had. De uitzaaiingen zouden niet meer te stoppen zijn. Leven zou niet lang meer duren. Het einde was onontkoombaar in zicht.

“Jullie móeten nu blijven hopen op een wonder”, sprak toen de nicht... die overigens zélf arts was... en zich meer dan wie ook de ernst van de situatie bewust was. En ook de familie zelf was heel nuchter. Niemand wilde ook maar ergens nog twijfelen aan het medische scenario. En dat nu gesproken moest worden over een ‘wonder’– dat was niet om toch nog weg te kunnen lopen voor de realiteit. Nee, het was juist bedoeld om de

realiteit helemaal onder ogen te zien. En precies zo was die zin... blijf hopen op een wonder... de sleutel voor alle dagen die zouden volgen. Laat leven vanaf nu niet alleen nog sterven zijn... maar toch ook... *léven*! Vanuit deze hoop op een wonder was er kracht geweest om toch nog te vechten, waar het kon. Vechten voor leven.

Maar er was vanuit de hoop op een wonder ook de kracht om nu dat gevecht los te laten toen het niet meer kon. En *zó*... te vechten voor leven.

De hoop op het wonder bracht de kracht om samen als gezin in die laatste dagen ongekende wegen te gaan. Ongekend intens. Ongekend dichtbij. Met de dood direct voor ogen, toch wegen van leven. Ongekend leven. *Helemaal léven*. Tot in het uiterste.

Er zal leven zijn... zo belooft Jezus. Zo belooft Ezechiël.

Ook jij leeft om te leven.

Blijf, in alles, *élke* dag weer, tot in het uiterste, hopen op dat wonder...

Amen